

Синиша Митрић

ОПАСКЕ О БОЈАМА

Засићена боја на животном платну дрема
Испуњена властитим смислом, сведочи
Међубоје се се траже, преливају се једна у другу
Ништа није једнако себи, мешају се нијансе и тонови, оспорава се тишина снена
Сенке се плаше ових мена, оне свога немају бића, дрхте као трске и чекају
Провидна стакла дубине стижу, лове некакав угасили сјај
Језик разликује и пореди слике, у галерији имена прави ред
Откуцава сат, безбојне звуке музика одева у топлину
Црно-беле графичке бојанке у дечијим рукама постају свет
Светлосни зраци падају на малаксалу стварност
Све је тако сумњиво, испланирано и артифицијелно
Симулације вида, слуха, осета, трепере уз обод једне велике и полупразне чаше
Кроз стаклену завесу пролази и прелама се космичка стрела
Испијам тај мирисни коктел живота и одлазим у своју нирвану
Затварам очи обе у зеленом пролећу филозофије.